

Szendi Péter, a lovagias mester

TEMPLOMOS ASZTALOS

Tóth Norbert

A faipari szakmákat is felügyelő Pallasz Athéné az égisze alá helyezte és ott is tartja már jó ideje a győri születésű s mind a mai napig a szabadhegyi városrészben élő Szendi Péter asztalosmestert.

Igaz, hogy az asztalosság ellen épp saját maga tiltakozott – állítja az 58 éves, ma is aktívan tevékenykedő férfi, arra utalva, hogy pályaválasztáskor neki bizony a tv-műszerész szakma volt a kedvesebb, hiába volt az apja szintén asztalos a győri pamutszövő gyárban. Mindenesetre – főként a nagybátyja hatására – második szakmaként az asztalost is bejelölte. A sors persze úgy rendezte, hogy először az asztalosszakmát oktató intézmény hívta be felvételire, s csak másodikként a műszerészképzőbe. Csupán ennek köszönhetően lett asztalos tanuló, nem pedig mechanikai műszerész. – S bár még egy-két

Szendi Péter

évig tervezgettem az átképzést, ám végül győzött a jobb belátás és maradtam asztalos tanuló –

összegezte tanulmányi emlékeit, hozzátéve, hogy minden szakmát lehet szeretni. (Hát bizony jó, hogy végül is így alakult, hiszen hol van már az akkori műszerészismeret a mai technológiai tudástárhoz. A kézműves mesterségeknek persze máig alkalmazható évszázados tudástárunk van – a szerző.)

AZ ELSŐ LÉPÉSEK

Az inaskorszakból megbecsülten szabadult, olyannyira, hogy az akkori tanműhelyvezető, Mészáros Frigyes szerette volna a továbbiakban is maga mellett tudni. Bár vonzó volt Péternek, hogy az emberileg is kiváló vonásokkal rendelkező oktató marasztalni próbálta, mégis

Győri Rózsák terén faragott dekorációk

Győr- szabadhegyi református templom

úgy döntött, hogy továbblép. „Nem akarok szériában dolgozni, egyedi munkákat szeretnék csinálni” – indokolta döntését az öntudatára és képességeire korán ráébredő ifjú. Pedig szép emlékek fűzték össze oktatójukkal az akkori osztályt. Történt egyszer, hogy a dunántúli szövetkezetek által Balatonfüreden megrendezett szakmunkástanuló versenyen a győri szakoktató osztályából került ki az első helyezett Nagy Zoltán, míg Péter másodikként végzett. Amikor a siker titkairól faggatták az oktatót a kollégái, csak annyit mondott: a versenyt azért az ő diákjai nyerték meg, mert nem a pedagógusszállón aludt, hanem a diákszállón, a tanulóival egy szobában.

Péter mindenesetre az önállóság felé vette az útját, azzal a céllal, hogy egyszer majd maszek lesz. (Aki már az 1970-es években is kisiparosként dolgozott, azokról ismert volt, hogy színvonalas, minőségi munkát adtak ki a kezükből. Az ő munkájuk egyfajta színvonalat jelentett.) 1976-ban a szintén győri Fatex szolgáltatóhoz ment, ahol egy jó szakmai színvonalú csapat újdonsült tagjaként intézményi berendezéseket gyár-

tottak. A cég rangját mutatta az is, hogy az akkor épülő Győri Nemzeti Színház épület- és bútorasztalos munkáinak egy része is az ő kezük nyomát dicséri – emlékszik vissza fiatal éveinek szakmai bravúrjaira.

AMIKOR ÖNÁLLÓNAK KELL LENNI

Öt év itt töltött idő, majd a katonaság után elérkezett a nagy nap: 1983. április 1-jén maszek lett – emlékszik vissza, tréfásan hozzáfűzve, hogy a bolondok napjára eső kezdet sem tudta eltántorítani. Bár maga is bevallja, hogy édesapja

70 m²-es műhelyében valójában nem is nagyon tudta, mibe vág bele. Közben környezete egyáltalán nem támogatta ezt a merőben szokatlan működési formát, s próbálta lebeszélni a kisiparos tevékenységről, az egyre több visszatérő megrendelő egész évre való feladattal látta el. Megjelent az irigység – summázta kicsit keserűen a kezdeti önállósodási törekvéseket. Egyre nagyobb megrendelői bizalommal a háta mögött lehetősége volt a műhely alapszintű gépesítését évről évre fejleszteni, így a '90-es évek elejére olyan kihívásoknak is meg

Nyílászárók Győr belvárosában

Öttevényi székelly kapu

tudott felelni, mint a Győr-Szabadhegyi Református Egyházközség temploma teljes belső berendezésének, majd később a nyílászáróinak cseréje, illetve a szintén szabadhegyi katolikus Szent Anna Plébánia sekrestyéjének teljes bebútorozása. Emellett megbízást kapott a gönyői református-evangélikus templom teljes bútorozására, ill. a mocsai református templom padozatára. Az áldozatokat követelő helyzetek is megtalálták. A rábasebesi kastélyszálló nagyravágyó tulajdonosai még mielőtt saját féltelen önzőségük mocsarába merültek volna, a kastély felújításán munkálkodó rengeteg kivi-

Öttevényi székelly kapu részlet

telező szakembert nem fizették ki, s még annál is több jóhiszemű, üdülési jogot megvásároló magánszemélyt

csaptak be. Ebben a vonzónak tűnő beruházásban én is megütöttem a bokámat – idézi fel vállalkozásának keserű piruláit.

EGYSÉGBEN AZ ERŐ

A jó szakember híre messzebbre terjed, így a közben két munkatársal kibővített műhely már kicsinek bizonyult, és a közelben lévő, saját erőből megvásárolt telken új, 200 m²-es műhely építésébe kezdett, ahová 1996-ban át is költözött. Jelenleg is itt folyik az asztalosmunka, immár négy kollégájával együtt. A mester egyébként a mai napig foglalkozik egy-egy tanulóval is, vállalva annak minden nehézségét – utal arra, hogy az egyébként is nagyon kevés asztalos tanuló sokszor híján van az írás-olvasás alapvető

követelményeinek is. Ennek okait kutatva elmondja, hogy a szakképzés hiányosságai mellett a fiatalok egyéni törekvései is fokozatosan csökkennek – legalábbis a kétkezi munkát is megkívánó szakmai ismeretszerzés terén. A vállalkozói lét és a szakma mélységeinek megismerésébe immár nagyobbik fia is bekapcsolódott. Ifj. Szendi Péter ráadásul, miután kitanulta a szakmát, a fafaragás rejtelmeibe is belemerült, így az ő – szó szerint vett – keze nyoma még tovább öregbíti a Szendi Péter Asztalos Kft. hírnevét. Miközben a riport készül, saját készítésű sárgabarack szörppel kínál minket Péter. Csendesen iszogatunk. Mindenki érzi, hisz ehhez szavak sem kellenek, hogy

Ifj. Szendi Péter, fafaragásai által még tovább öregbíti a Szendi Péter Asztalos Kft. hírnevét.

ha valaki egyedít és színvonalasat szeretne csinálni, annak képzelőereje nem ér véget a műhelyajtóban. Úgy tűnik, Frici bácsi – ahogy ma is elérzékenyülve emlegeti a most 92 éves szakoktatóját – meghatározó szereplője Péter élettörténetének. Ha már édesapjával nem is volt mindig felhőtlen a viszonya, az egykori mesterében meglátott követendő minták a mai napig hatással vannak rá. Még most is visszacsengenek számára Frici bácsi egy évvel ezelőtti, osztálytalálkozón elhangzott szavai. Amikor ugyanis Péter azt méltatta a többiek előtt, hogy milyen kellemes volt ismét egy jót beszélgetni, így összegezte egykori mestere a lényegét, kedvenc tanítványát újabb útravalóval ellátva: „A szívünk egy kicsit újra összeért”. ■